

Apologia de l'abstenció

La del 2011 ha estat una campanya diferent no tan sols per donar la impressió que per a les diverses formacions polítiques es tractava de complir un simple tràmit, com [ja comentàrem](#), sinó, sobretot, per haver-la convertit en la més diàfana i eficaç apologia de l'abstenció.

Abstenció fonamentada per la manca absoluta de programes, per la flagrant incentivació del bipartidisme, per la transformació dels teòrics debats en monòlegs per a sords i, per damunt de tot, per la indignitat de basar la campanya en la desmemòria –per no dir en l'ocultació més enganyosa de la realitat. Atac d'amnèsia sobtat i induït que han patit tots els partits parlamentaris per igual.

El PSOE no a recordat que duia set anys incomplint les seves infinites promeses electorals, practicant la més asfixiant i antisocial política de dretes i dinamitant les bases de l'estat del benestar, mentre compensava la negligència de les pitjors entitats financeres del món i dels seus més que ben pagats gestors amb els diners dels contribuents.

A la seva filial a Catalunya, el PSC, se li ha esborrat de la memòria el fet que, com a membres el govern de Rodríguez Zapatero, han estat els màxims responsables d'obligar a la Generalitat a dur les retallades més dràstiques i impopulars de la seva història. Així com que la seva gestió davant del Tripartit deixà les castigades arques del Govern més buides que la imaginació dels seus caps de propaganda electoral, o haver traït una vegada més el seu suposat catalanisme col·locant CiU entre l'espasa i la paret i forçant-lo a pactar amb el PP.

Convergència i Unió ha formatejat el seu disc dur per a assajar d'esborrar qualsevol traça d'haver caigut en l'astut parany dels (teòrics) socialistes catalans, flirtejant tan [inadmissiblement com perillosa](#) amb el Partit Popular –convertint l'adversari en company; l'enemic de Catalunya, en presumpte amic– i concedint així a que la dreta més retrògrada, integrista i anticatalana la patent de cors indispensable per a obtenir uns resultats tan immerescuts com mai somniats a casa nostra.

El Partit Popular, ha oblidat que deu una gran part del seu èxit a la brutal campanya anticatalana que ha dut a terme des que van perdre el govern espanyol, no tan sols destruint l'Estatut –i amb ell l'esperança de la major part dels catalans i catalanes– sinó, el que encara és més greu, la cohesió social que havia aconseguit la modèlica immersió lingüística, semblant la llavor d'una funesta guerra fratricida de llengües i dels seus parlants.

ICV, prenent com a model Sant Pere, ha negat no una ni tres vegades, sinó tres mil, la seva participació i connivència en la disbauxa econòmica de nou rics sostenibles dels dos Tripartits consecutius, que convertiren les arques de la Generalitat en un forat negre que ho devora tot.

Per la seva banda, ERC no tan sols ha oblidat que el seu independentisme aigualit i d'estar per casa col·laborà amb el Govern regionalitzador i espanyolista de José Montilla, sinó que no ha estat capaç d'alliberar-se d'aquells il·luminats membres de l'executiu nacional –amb Joan Puigcercós al capdavant– que gairebé l'abocaren al caire de la desaparició.

I els ciutadans i ciutadanes? Els ciutadans i ciutadanes sembla que hem oblidat que els motius per a sentir-nos indignats han anat augmentant dia rere dia en progressió geomètrica..., exactament en la mateixa proporció en la qual s'han anat reduint les raons que ens haurien d'impulsar a anar a votar!

Ens conformarem, de nou, amb el fet que els mateixos de sempre es limitin a canviar-se els collars els uns amb els altres? Què no ha arribat, potser, l'hora de reclamar una democràcia *de veritat*?

diumenge, 20 de novembre del mmxi

© Xavier Serrahima 2011

www.racodelaparaula.cat

Informació sobre els drets

